

РЕШЕНИЕ

№ 5290

гр. София, 07.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 19.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3366** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е с определение № 2225 от 21.03.2019 г. по адм. дело № 7772/2018 г. по описа на Административен съд София – град, с което исковата претенция, с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, на С. Г. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (КРДОПБГДСРСБНА), е отделена за самостоятелно разглеждане от производството по оспорване на решението.

С исковата молба (л.232) е предявен иск за заплащане на обезщетение за настъпили неимуществени вреди от противоправни действия на КРДОПБГДСРСБНА, изразяващи се в повторно установяване и обявяване на принадлежността на ищеца към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, с обявеното от нея, изпратено до ДКСИ, ДАНС и МВР и публикувано в интернет пространството решение № 2-1371/03.07.2018 г. Цитираният административен акт бил прогласен за нищожен с влязло в сила съдебно решение № 6603/07.11.2019 г. по адм. дело № 7772/2018г. по описа на Административен съд София – град, потвърдено с решение № 253/08.01.2021 г. по адм. дело № 324/2020 г. по описа на ВАС, Трето отделение. Посочено е, че предходното решение № 152/20.07.2010 г. на Комисията, с което била обявена принадлежността на ищеца към ДС също било отменено с влязъл в сила съдебен акт.

Ищецът сочи, че „установяването“ на неговата принадлежност към органите по чл.1 ЗДРОПБГДСРСБНА граничи с тормоз, тъй като в продължение на 10 години и девет месеца, независимо от обявяването на решенията на Комисията за противоположни, същите са видими и достъпни в интернет пространството и липсват данни за тяхната отмяна, което довело до укорително отношение от страна на негови близки и познати, както и че част от приятелите му са се дистанцирали и са ограничени възможностите му за кандидатстване за определени длъжности, отговарящи на неговата квалификация. Претендира заплащане на обезщетение в размер на 50 000 лева за уронване на престижа и достойнството му, както и сума в размер на 10 000 лв., представляваща обезщетение за причинените му душевни страдания. Иска съдът да задължи ответника да изпълни задълженията си по чл.14, ал.2, т.2 ЗДОИ, като публикува информация за отмяна на нейното решение № 152/2010 г., с което за първи път е обявила принадлежността му към органите на ДС; да задължи Комисията да предприеме действия за премахването на нейни или от нейно име публикации в интернет, обявяващи неговата принадлежност към ДС, както и да задължи Комисията да уведоми всички държавни органи, до които е изпратила решение №2-1371/03.07.2018 г., че същото е обявено за нищожно.

В съдебно заседание, ищецът поддържа исковата молба за нанесени неимуществени вреди от нищожното и незаконосъобразно решение на Комисията. Моли да се приемат приложените материали по делото, както и да се отчете становището на Комисията във връзка с твърденията, че е действала законосъобразно. Счита, че публикуването на решението на Комисията е в нарушение на чл.90, ал.1 АПК и чл.14, ал.2, т.2 ЗДОИ. Моли съда да му присъди обезщетение за вреди. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът - КРДОПБГДСРСБНА, чрез упълномощения си процесуален представител юрк. Т., поддържа становище за неоснователност и недоказаност на иска. По отношение на съдържащите се в исковата молба твърдения, касаещи отмененото решение на Комисията от 2010 г., ответникът пояснява, че исковата претенция за този период е недопустима, тъй като ищецът е бил обезщетен в предходно производство по ЗОДОВ за този период. По отношение на обявеното за нищожно решение от 2018 г., счита че не са доказани никакви вреди. Като недоказани счита и твърденията за обявяването на решението в публичното пространство. В тази връзка отбелязва, че решението е сведено до знанието на ДАНС, Държавна комисия по сигурността на информацията и на ищеца в изпълнение на законовата процедура. Представя подробни писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата претенция. Предлага определяне на обезщетение по справедливост.

Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав, като взе предвид изложените от страните становища и доводите на ищеца и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

С решение № 2-1371/03.07.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА е установена и обявена принадлежността на С. Г. М. към органите по чл. 1 от ЗДРОПБГДСРСБН /л.24/. Решението е обявено за нищожно с влязло в сила съдебно решение № 6603/07.11.2019 г. по адм. дело № 7772/2018г. по описа на Административен съд София – град /л.225-л.228/.

Видно от протокол № 25 от 03.07.2018 г. (л.19), на същата дата е проведено заседание

на КРДОПБГДСРСБНА, на което е обсъден проект на решение № 2-1371/03.07.2018 г., като въз основа на регистрационен дневник, картон обр. 6, писмо вх. № 1487/20.03.1990 г. за изключване от оперативния отчет на Я/К „Т.“ и унищожаване на личното дело с протокол № 135/09.03.1990 г., комисията гласувала с пълно мнозинство установяването на принадлежност към бившите служби на ДС на лицето С. Г. М.. Посочената дата на изготвяне на протокола е 04.07.2018 г.

С писмо, рег. № С-10512/18.06.2018 г. (л.12), ЗА директора на СД „Класифицирана информация“ – ДАНС, уведомил председателя за открита процедура по проучване за надлежност на С. Г. М., по повод разрешение за достъп до класифицирана информация до ниво „секретно“, на осн. чл.45а от ЗЗКИ. Към писмото са приложени – Искане за справка в информационните фондове – неклассифицирана информация и съгласие на лицето за проверка по реда на чл.27 от ЗДРДОПБГДСРСБН.

По делото е приложено Съгласие на осн. чл.43, ал.2 от ЗЗКИ, от 30.04.2018 г. /л.13/, с което С. Г. М. декларира съгласието си за започване на проучването му за принадлежност към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българска народна армия.

С писмо, изх. № КИ-К-18-12269/03.07.2018 г. /л.27/, на осн. чл.27, ал.1, т.5 от ЗДРДОПБГДСРСБН, председателят на КРДОПБГДСРСБНА е информирал ЗА директора на СД „Класифицирана информация“ – ДАНС за решение № 2-1371/03.07.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА.

С писмо, изх. № КИ-К-18-12270/03.07.2018 г. (л.28), във връзка с писмо с вх. № 4436/20.06.2018 г. от директора на СД „Класифицирана информация“ – ДАНС за извършване на проверка за надеждността на С. Г. М. и в изпълнение на чл. 45а, ал.1 от ЗЗКИ, председателят на КРДОПБГДСРСБНА е информирал председателя на ДКСИ за решение № 2-1371/03.07.2018 г. на КРДОПБГДСРСБНА.

По делото е представено решение № 152/20.07.2010г. на КРДОПБГДСРСБНА (л.86), с което е установена и обявена принадлежността на М. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБН. Видно от същото, принадлежността на ищеца към органите на ДС е установена въз основа на следните документи: регистрационен дневник, картон обр. 6, писмо вх. № 1487/20.03.1990 г. за изключване от оперативния отчет на Я/К „Т.“ и унищожаване на личното дело с протокол № 135/09.03.1990 г. Решението е отменено като незаконосъобразно с влязло в сила съдебно решение №3787/28.07.2011г. по адм. дело № 5962/2010г. по описа на Административен съд София – град /л.198/.

В хода на съдебното производство е разпитан свидетелят С. Й. Б..

Разпитан, свидетелят заяви, че познава ищеца отдавна. Твърди, че М. му споделил за решението на Комисията, както и че има лични наблюдения върху неговото състояние. Спомня си, че решението на Комисията оказало голямо влияние върху кариерното израстване и назначаването на работа на М.. Споделя, че ищецът е с висок образователен ценз, с три магистратури, но решението ограничило възможностите му за кариерно развитие. Не можел да кандидатства за високи длъжности. Споделя, че колегите му си променили отношението към ищеца, след като разбрали за установяванията. Споделя, че знае, че М. е бил притеснен, разболял се, имал тежки симптоми на сърдечносъдови проблеми и проблеми с нервите. Здравословните му проблеми били от момента на излизане на данните за него, от публикуването им. Споделя, че в този период, ищецът изгубил и много пари. От високо платена длъжност бил принуден да отиде на най-ниско платената длъжност, което се отразило,

както на него, така и на семейството му. Уточнява, че дава показания за решение № 152/2010 г. Заявява, че след решението от 2010 г. почти нищо не е променено. Твърди, че информацията, че ищецът е бил сътрудник все още стои в интернет пространството. Счита, че никой не е изпълнил съдебния акт, тъй като след като решението на съда е било сведено до Комисията, то е следвало да се приложи механизъм за обявяването на решението на съда. Споделя, че не му е известно дали след отмяната на решението на Комисията от 2010 г., ищецът е получил обезщетение. Спомня си, че ищецът заемал длъжност – заместник директор „Комуникации“ в МВР, която освободил, след което се наложило да започне работа в ГД „Гражданска въздухоплавателна администрация“ на най-ниската длъжност – инспектор. По делото са допуснати съдебно-техническа експертиза (СТЕ) и допълнителна СТЕ, изготвени от вещото лице Д. К..

В заключението си, вещото лице сочи, че при изписване на имената на ищеца С. Г. М. в интернет търсачката „G.“, на адрес www.google.bg, търсачката предлага два варианта за търсене: „С. Г. М.“ и „С. Г. М. „economedia““. След избиране на „С. Г. М.“, търсачката изписва, че са налични 125 000 резултата и показва списък с резултатите. Първият резултат е с интернет адрес www.economedia.bg. При избиране на този резултат, се дава възможност за изтегляне/отваряне на файл с име „o_935429.doc“. При изтеглянето на файла, се визуализира решение № 152/2010 г. на КРДОПБГДСРСБНА, в което фигурира името С. Г. М.. При избиране на третия резултат в G., <https://bird.bg>, се визуализира страница, озаглавена „Агенти на Държавна сигурност. В експертната са описани подробно и още няколко резултата от интернет търсачката, които нямат пряко отношение към правния спор. Посочено е, че посочените по-горе данни се поддържат от собствениците на сайтовете. По отношение на публикуваното в www.economedia.bg решение № 152/2010 г. на Комисията, вещото лице уточнява, че самият документ, съгласно съдържащата се в него системна информация, е създаден от „m. boneva“, а последната му редакция е извършена от „g. hristeva“. Тези лица могат да бъдат определени като автори на текстовия файл. Вещото лице уточнява обаче, че съществуващата в интернет пространството информация има, както автор на съдържанието, така и автор на файловете. Възможно е авторите на файловете и съдържанието да са едни и същи лица, но е възможно и да са различни. В конкретния случай, вещото лице посочва, че сред резултатите при проверката в интернет пространството по името на ищеца се открива решение № 152/2010 г. на Комисията. В съдържанието на първия резултат на търсенето на адреса www.economedia.bg като оформление представлява текстови файл, създаден на програмата за създаване и обработка на текстови документи MS W.. Като съдържание представлява списък с лица, за които Комисията установява и обявява принадлежност на органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБН. Автор на съдържанието на документа е Комисията, а на самия текстови файл са други лица, съгласно системната информация на файла. По отношение на създаването на самата публикация, вещото лице посочва, че не е налична публична информация за датата на публикуване на документа. Информацията за това фигурира в базата данни на „Икономедиа“ АД като собственик на сайта. При търсене в интернет пространството не се открива информация за отмяна на решение №152/2010 г. на КРДОПБГДСРСБНА. Вещото лице посочва, че при проверка на документите, които стоят зад посочените резултати на интернет страницата на КРДОПБГДСРСБНА не се съдържа името С. Г. М. при търсене. В допълнителната СТЕ, вещото лице посочва, че на официалния сайт на Комисията в

рубрика „Проверени лица“ излиза следната информация за ищеца С. Г. М. – име, презиме, фамилия, дата на раждане, място на раждане, дата на проверката, институция, установена принадлежност. Метаданните на файла „Решение № 152/20.07.2010 г.“ на Комисията са както следва: наименование на файла:152-МВР. Дос, дата на последно принтиране -21.07.2010 г. в 14:45 ч., дата на създаване -14.07.2010 г. в 15:51 ч. Вещото лице посочва, че технически е възможно да се смени името на файл, без да се сменя неговото съдържание, както и да се смени съдържанието на файла, без да се променя наименованието.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Искът е предявен от надлежна страна срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действия и бездействия са причинени претендираните неимуществени вреди.

Първоначално искът е съединен с жалба срещу Решение № 2-1371/03.07.2018г. на КРДОПБГДСРСБНА и е формулиран като искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени от обжалвания незаконосъобразен акт и след отделянето му от производството по жалбата срещу решението, която е останала предмет на адм. дело № 7772/2018г. на АССГ. В

В настоящото отделено от производството по оспорване исково производство, ищецът е конкретизирал основанията и обстоятелствата, на които основава иска си (л.232) – чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, нарушените разпоредби, периода, вредите и размера на исканото обезщетение, а именно: С решение № 2-1371/03.07.2018 г. чрез свои действия и бездействия, в нарушение на чл. 41, ал.1 от Конституцията на Република България комисията разпространила невярна информация в ущърб на конституционно защитените му права, достойнство и добро име като 1.комисията не била изпълнила чл.7 от АПК, тъй като не основава действията си на съдебните решения; 2.в нарушение на чл.90, ал.1 от АПК е публикувала в Интернет решението, преди изтичане на срока за оспорване, 3. Комисията вече 10 години и 8 месеца нарушава чл.14, ал.2, т.2 от ЗДОИ, задължаваща държавните органи да опровергават разпространената от тях недостоверна информация и чл.301 от АПК като не публикува на страницата си съдебната отмяна, нито взема мерки за отстраняване на незаконосъобразните публикации на страницата си, съответно исковият период е определен в размер на 10 години и 8 месеца. Посочва, че комисията, въпреки влезлите в сила съдебни решения, не опровергава информацията за „сътрудничеството“ му и „установена принадлежност“, а самото решение от 03.07.2018г. приема за болезнено и унижително. При въвеждане на името му в Интернет се появява решението и това за него е опозоряващо, петни името му и ограничава възможностите за заемане на определени позиции. Описва, че е угнетен от невярното „установяване на принадлежност“ като посегателство на честта и уронващо достойнството му. В личен план го измъчва неоснователният укор на част от близките и познатите му.

В този период е включено и публикуването на предходно решение № 152/2010 г. на Комисията със същите установявания; посочените вреди са вследствие на съдържащата се в интернет пространството информация, уличаваща ищеца в принадлежност към органите по чл.1 ЗДРДОПБГДСРСБН, изразяващи се в уронване на авторитета и причинени душевни страдания; за всяка една от вредите, в исковата молба е посочен размер на обезщетението, както следва 50 000 лв. за уронване на авторитета и 10 000 лв. за причинени душевни страдания.

Именно горните твърдения за незаконосъобразни действия и бездействия на ответника и вреди от тях и от отмененото Решение № 2-1371/03.07.2018г. на КРДОПБГДСРСБНА са предмет на спора в настоящото производство.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

Предпоставките за уважаване на иск по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са следните: 1) незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган на държавата/общината или длъжностно лице, извършени при или по повод административна дейност; 2) вследствие актовете, действията или бездействията на административните органи или длъжностните лица да са причинени вреди на граждани или юридически лица; 3) вредите да са в пряка причинна връзка с незаконосъобразното поведение на администрацията.

1. На първо място съдът следва да обсъди първата предпоставка на иска - твърдените като незаконосъобразни отделни действия и бездействия, така както са описани в исковата молба на л.232-234 по делото:

1.1. Неизпълнение от страна на Комисията на чл.7 от АПК. Съгласно разпоредбата в административния процес следва да се спазва принципът истинност, като всички административни актове следва да се основават на действителните факти от значение за случая. По делото, при доказване на искова претенция, с основание нарушение на този принцип, не се установява такова фактическо действие или бездействие на Комисията в нарушение на принципа. По отношение на спазването му при издаване на административни актове, в случая конкретното решение, то нарушаването му следва да се преценява в производството по оспорването му. Дали Комисията се е съобразила със съдебни решения, както и официални документи на държавни органи и свидетелски показания, както твърди ищецът, че не се е, е въпрос на законосъобразност на съответния акт при оспорването му. Това се отнася и във връзка с оплакването, че не е изпълнен чл.7 от АПК при издаване на Решение № 2-1371/03.07.2018г.

1.2.Нарушение на чл.90, ал.1 от АПК забрана за изпълнение на акта. Твърдението, че с публикуването на посочените решения на страницата си Комисията е нарушила посочената забрана е неоснователно, тъй като оповестяването на административния акт не е равнозначно на изпълнение на акт. Не се установиха незаконни действия във връзка с публикуването в Интернет на решението на КРДОПБГДСРСБНА.

1.3.Неизпълнение на чл.14, ал.2, т.2 от ЗДОИ. Ищецът твърди, че Комисията вече 12 години и 6 м. не изпълнява задължението си по посочения закон – да опровергае разпространената недостоверна информация, като вземе мерки за отстраняване на незаконосъобразните публикации. Съдът намира, че в случая при отмяната като незаконосъобразни на решения на Комисията, не е приложима разпоредбата на чл.14, ал.2, т.2 от ЗДОИ за задължение за опровергаване на разпространена обществена информация.

Що се отнася до оплакванията, свързани с непубликуване на електронната страница на отмяната на решенията и за отстраняване на публикациите: По отношение на решение № 152 от 20.07.2010г. на Комисията, ищецът е провел успешно съдебно производство по обезщетяване на неимуществени вреди от това отменено решение – в обхвата на исковата претенция и осъдителното решение се включват и вреди във връзка с оповестяване на това решение.

При справка с исковата молба, в която се навеждат аналогични като съдържание обстоятелства по претенцията за претърпени вреди – „публикуване в Интернет на информация...неверността на публикуването...обявяване на отмененото решение и последвалото му неправомерно публикуване...“ АССГ се е произнесъл с влязло в сила решение, видно от приложеното за послужване адм.дело № 1404/2013г. на АССГ. Макар и оплакванията за нарушения по публикуването на това решение в Интернет да са били обосновани и с нарушение на ЗЗЛД, ищецът вече веднъж е претендирал пред съд негативните си изживявания във връзка с това публикуване на решението от Комисията и пререшаването на този въпрос при влязло в сила решение е недопустимо. С влязло в сила съдебно решение № 3434/21.05.2013 г. по адм. дело № 1404/2013 г. по описа на АССГ, потвърдено с решение № 2715/25.02.2014 г. по адм. дело № 9786/2013 г.на ВАС, Трето отделение на ищеца е присъдено обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на престижа и душевни страдания, издаден е изпълнителен лист за сумата. Това е потвърдено и от ищеца в о.с.з., проведено на 19.12.2022 г. (л.384). Ето защо, исковата молба, в частта ѝ, почиваща на вреди във връзка с решение № 152 от 20.07.2010г.на КРДОПБГДСРСБНА е недопустима.

Това, че информацията за издадените решения за установена самоличност излизат като информация в Интернет пространството, но не от страницата на ответника, а от други, частни лица, различни медии, не следва да се вмени в пряка отговорност на Комисията, доколкото по делото се установява, че същата не поддържа към момента на страницата си такава информация. След отмяната на Решение № 152/20.07.2010г. през 2012г. е разпоредено от сайта на Комисията да бъде свалено решението, в частта за С. М., поради отмяната му със съдебен акт. Що се отнася до решението, предмет на настоящото производство видно от изготвената по делото СТЕ, решение № 2-1371/03.07.2018г. на КРДОПБГДСРСБНА не е достъпно в интернет пространството. Същото е изпратено за сведение на СД „Класифицирана информация“ – ДАНС и на председателя на ДКСИ във връзка с извършване на проверка за надлежността на С. Г. М. и в изпълнение на чл. 45а, ал.1 от ЗЗКИ, за която той е дал съгласието си. Предвид, че в официалната интернет страница на Комисията, не се установиха да стоят публикувани данни за принадлежността на С. М., а актуалните публикации в Интернет не са с източник и не се поддържат, то не се действие или бездействие на Комисията по пункт публикуване на информация, във връзка с която се твърдят вредите по този пункт от исковата молба.

Отделен е въпросът за т.нар. „право да бъдеш забравен“, регламентирано в чл.17 от Общия регламент за защита на данните (GDPR), което предоставя на субектите на лични данни правото на изтриване или т.нар. „право да бъде забравен“, като може да поискат от администратора да изтрие техните лични данни, при което същият може да откаже само в ограничени случаи. В тълкуването, дадено в решение на Съда на ЕС по дело С-460/2020 съдът на ЕС стига още по далеч в защитата на това право, което включва и правото на субекта на данните да поиска от интернет търсачка (в случая G.) премахване на резултатите при търсене, като следва да се извърши претегляне между

правото на зачитане на личния живот и правото на свобода на изразяване на информация. За ищеца е налице право да се обърне и към администратора на данните (доколкото той ги поддържа като източник), и до търсачките в Интернет, за да се премахнат резултатите с името му. В случая няма данни същият да е отправил изрично такова искане до ответника и същият да му е отказал, поради което не може да се установи незаконосъобразност на такова твърдяно бездействие на този етап.

1.4. (пункт 6 в исковата молба) Що се отнася до Решение №2-1371/03.07.2018г., следва да се има предвид, че същото е прогласено при съдебното му обжалване като Ищецът твърди неимуществените вреди от него като болезнено и унижително. Тоест по този пункт е налице незаконосъобразен административен акт, отменен по съответни ред и в този смисъл е налице първата предпоставка на иска по чл.204 от АПК. Именно във връзка с този отменен акт следва да се изследват и останалите предпоставки на отговорността за вреди от административна дейност.

От отменения акт са настъпили неимуществени вреди за ищеца, които са пряка и непосредствена последица от акта. От изготвената по делото СТЕ не се установи нищожният акт да е станал широко достояние в публичното пространство. Независимо от това, е общоизвестно е, че във връзка с прилагането на Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия се стига до негативна обществена оценка на българските граждани, които са били сътрудници на Държавна сигурност или на разузнавателните служби на Българската народна армия. Поради това издаването на решение за огласяването на принадлежност към Държавна сигурност или разузнавателните служби на Българската народна армия до други държавни институции (ДАНС и ДКСИ), което впоследствие е обявено за нищожно, носи емоционален дискомфорт на засегнатото лице, създава у него чувство за накърняване на доброто му име, честта и достойнството му. Както е записано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България, правото на всеки да търси, получава и разпространява информация не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани. Състоянието, което описва ищецът кореспондира и със събраните по делото гласни доказателства. Свидетелят, макар да описва най-вече състоянието на ищеца по повод предходното решение на Комисията, дава насока и за това как се е чувствал ищеца при обявяване за втори път на принадлежност. Тази повторност няма как да не е довела до негативните изживявания, описани от ищеца в исковата му молба, самият факт, че трябва да защити името си като оспори решението и проведе защита срещу него, което е свързано с нови негативни изживявания. Ето защо, съдът достига до извод, че действително за ищеца са настъпили вреди, изразяващи се в емоционален стрес и дискомфорт, причинен от решението на КРДОПБГДСРСБНА, с което повторно е обявена принадлежността му към ДС и което е усетено от него болезнено и унижително. Налице е пряка и непосредствена причинно–следствена връзка между отменения незаконосъобразен административен акт и претърпените от ищеца неимуществени вреди, като негативно емоционално състояние, което

не е било за кратко и се е възобновило след отмяната на предишното решение. Ето защо, искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в причинените душевни страдания вследствие Решение №2-1371/03.07.2018г. е основателен и доказан по основанията си.

Размерът на обезщетението следва да бъде определен по справедливост по смисъла на чл. 52 от ЗЗД. Съгласно задължителните указания в т. II от ППВС № 4 от 1968г., размерът на обезвредата следва да бъде съответен на претърпените вреди. Настоящата съдебна инстанция намира, че обезщетение в размер на 2000 лева за причинени неимуществени вреди, представляващи душевни страдания, изразяващи се в емоционален стрес и дискомфорт, чувстване на болка и унижение от новото установяване, причинени от провъзгласеното за нищожно решение № 2-1371/03.07.2018г. на КРДОПБГДСРСБНА компенсира преживяното от ищеца, предвид нанесените неимуществени вреди, повтарянето на негативните емоции и продължителността на периода (решението е отменено окончателно на 08.01.2021г.). Искът до пълния му предявен размер общо от 10 000 лева следва да бъдат отхвърлен.

Претенцията за заплащане на вреди, изразяващи се в уронване на престижа и достойнството на ищеца, поради недоказаност на пряка и непосредствена връзка между решение № 2-1371/03.07.2018г. на КРДОПБГДСРСБНА, което не е публично достъпно в интернет пространството и твърдените от М. вреди, следва изцяло да бъде отхвърлен, като недоказан.

Претенцията за заплащане на вреди, изразяващи се в уронване на престижа и достойнството на ищеца по повод решение № 152/2010 г. , следва да бъде отхвърлена като недопустима по изложените в мотивите на решението съображения.

Законната лихва се дължи от датата на отмяна на решението на КРДОПБГДСРСБНА, с влязлото в сила на 08.01.2021 г. решение № 6603/07.11.2019 г. по адм. дело № 7772/2018г. по описа на Административен съд София – град. Датата, от която се дължи законната лихва е определена, съгласно задължителните указания по т. 4 от ТР № 3/2005г. на ОСГК на ВКС.

Що се отнася до направените с исковата молба искания съдът да задължи Комисията да изпълни задълженията си по чл.14, ал.2, т.2 от ЗДОИ съдът намира, че следва да се отделят за разглеждане в отделно от настоящото исково производство на това искане следва да се отдели

По изложените мотиви Административен съд София – град, I отделение, 6- ти състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения иск от С. Г. М., ЕГН [ЕГН], против Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия в частта за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди във връзка с решение № 152/2010 г. на КРДОПБГДСРСБНА, като недопустим.

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, [населено място], [улица] да заплати на С. Г. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 2000 лв. (две хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди от обявеното за нищожно решение № 2-1371/03.07.2018г. на КРДОПБГДСРСБНА, ведно със законната лихва от 08.01.2021 г.

ОТХВЪРЛЯ иска над уважения размер от 2000 лв. до пълния предявен общ размер от 60 000 лв.

ОТДЕЛЯ от производството по иска с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ искането на С. Г. М. да бъде осъдена и задължена в определен срок КРДОПБГДСРСБНА да изпълни задълженията си по чл.14, ал.2, т.2 от ЗДОИ и същото с изготвяне на копие от исквата молба на л.232- 234 да се докладва на председателя на съда за образуване на ново производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването, а в частта за оставяне без разглеждане - с частна жалба пред ВАСна РБ в 7 дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: